

Poema Rosalía de Castro

**Din que non falan as plantas, nin as fontes, nin os
paxaros**

**Din que non falan as plantas, nin as fontes, nin os paxaros,
nin a onda cos seus rumores, nin co seu brillo os astros,
o din, pero non é certo, pois sempre cando eu paso
murmurán de min e exclaman:**

**Ahí vai a tola soñando
coa eterna primavera da vida e dos campos,
e xa ben pronto, ben pronto, terá os cabelos grisos,
e ve tremendo, aterida, que cobre o xeadó o prado.**

**-Hai cabelos grisos na miña cabeza, hai xeadó nos prados,
mais eu prosigo soñando, pobre, incurable sonámbula,
coa eterna primavera da miña vida que se apaga
e a perenne frescura dos campos e das almas,
aínda que uns se marchitan e aínda que as outras se abrasan.**

**Astros e fontes e flores, non murmurédedes dos meus soños,
sen eles, ¿como admirarvos nin como vivir sen eles?**